

πως ήρευνθήσαν εἰσέτι δεόντως πᾶσαι αἱ νῦν κατὰ τόπους διάλεκτοι; μήπως γινώσκωμεν ἀκριβῶς πάντα τὸν θησαυρὸν τῶν λέξεων καὶ τύπων αὐτῶν; ἢ μήπως διὰ τῆς ἰωνιζούσης τοῦ Πόντου διαλέκτου, τῶν συγγενῶν αὐτῇ Καππαδοκικῶν ἰδιωμάτων καὶ τῆς ἐπίσης συγγενοῦς τῶν Κυπρίων διαλέκτου δὲν περιεῴθη ἐν μέρει καὶ ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος; Ἡ ἐν αὐταῖς ταῖς διαλέκτοις προφορὰ τοῦ **η** ὡς **ε** καὶ ἡ ὑπαρξίς ἐτέρων τινῶν Ἰωνισμῶν μαρτυροῦσι περὶ τούτου. Ἴδε τὴν ἐναΐσιμον ἡμῶν διατριβὴν *Lantlehre des Pontischen* σελ. VII καὶ 11—15.

Ἐν σελ. 25 σμ. 15, καταλέγων τὰ τέως ἐκδεδομένα λεξικά τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς, οὐδεμίαν ποιεῖται μνείαν δύο μικρῶν μὲν, ἀλλ' ὡπωςδύποτε ὑφίσταμένων τῆς νέας Ἑλληνικῆς λεξικῶν, ἥτοι τῶν Ἑλλανο-γερμανικῶν λεξικῶν τοῦ I. A. E. Schmidt (Leipzig 1825) καὶ Kind.

Ἐν σελ. 35 στίχ. 1 θεωροῦνται αἱ λέξεις **μπαροῦτι**, **λεβέντης** Τουρκικαί· σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἐκ τούτων ἡ μὲν πρώτη κυρίως ἐστὶν ἡ ἑλληνικὴ λέξις πυρῖτις (κόνις) ἐκτουρκισθεῖσα, ἡ δ' ἕτερα φαίνεται περσικῆς καταγωγῆς.

Αἱ παρατηρήσεις αὐταί, ἀπλῶς χάριν τῆς ἀκριβείας, ὡς εἶρηται, γενόμεναι, οὐδαμῶς ὑποβιάζουσι τὴν ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα ἀνδρὸς ἐμβριθοῦς καὶ φιλέλληνος, οἷος ὁ κ. Albert Thumb, ὅπερ λαμπρὸν προσιωνίζεται τὸ μέλλον, καὶ ὅστις τοσοῦτον καλῶς γινώσκει καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικὴν, ὥστε γράφων αὐτὴν οὐδαμῶς διακρίνεται, ὅτι ἐστὶ ξένος. Τελευτώντες δ' εὐχόμεθα ὅπως καὶ ἕτεροι αὐτοῦ σπουδαῖαι περὶ τῆς νῦν γλώσσης ἡμῶν διατριβαὶ συντελέσωσιν ἵνα τῆς θεούσης τύχη αὐτὴ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἐκτιμήσῃ καὶ μελέτης, ὥστε πάντες ἀδιάσειστον νὰ σχηματίσωσι τὴν πίστιν, ὅτι, ὅσπερ ὁ Ἑλλανὸν δὲν ἐξέλιπεν, οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἢ ὄντως θεία καὶ εὐγενής, δὲν ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ ζῆ μὴ ἀποβαλοῦσα ὀλοσχερῶς τὸν ἀρχαιοπερσικὴν αὐτῆς χαρακτῆρα καὶ θέλει ζῆ ἀκαμαία καὶ πλήρης δυνάμειος ἐκπολιτιστικῆς.

Ἐν Κων/πόλει, τῇ 11 Δεκεμβρίου 1892.

Α. Η. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΗΣ.

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ.

Ἄκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παριίοις.

Συνεδρία τῆς 6 ἰανουαρίου 1893.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ὁ ἰσόβιος γραμματεὺς, ἐξακολουθούσης τῆς ψηφοφορίας πρὸς ἐκλογὴν τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν τῆς Ἀκαδημίας, παρουσιάζει τὰ προσενηθέντα αὐτῇ συγγράμματα. Ποιεῖται δὲ ἰδίαν μνείαν περὶ τῶν ἐνδιαφεροσῶν ἐρευνῶν τοῦ κ. Charles Normand ἐπὶ τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν, τῶν γενομένων κατὰ τὴν τοποθεσίαν τῆς Τροίας τοῦ Ὀμήρου, καὶ συλλεγεισῶν εἰς τόμον. Αἱ ἀνακαλύψεις δ' αὐταὶ ἐγνώρισαν ἡμῖν τὴν θέσιν τῆς περιφῆμου ταύτης πόλεως καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς καὶ ὑπ' αὐ-

τὴν κτισθεισῶν πόλεων. Μία τῶν μᾶλλον περιέργων φωτογραφιῶν ἐξ ὧν ἔλαβεν ὁ κ. Charles Normand δείκνυσιν τὴν ἐντετῶσαν ἀποψιν ὁδοῦ, ἐστρωμένης διὰ μεγάλων ἐρυθρῶν τε καὶ ἀνωμάτων πλακῶν, ἀποψιν πολυγωνικῆν. Οἱ πίνακες οὗτοι ἀποκαλύπτουσι τὴν ὑπαρξίν διαφόρων ἀγνώστων κτιρίων, οἷα ἡ Γερουσία τῆς Τροίας. Κατὰ τὸν κ. Charles Normand, διευθυντὴν τοῦ Φίλου τῶν μνημερίων καὶ τῶν τεχνῶν, ἡ κλιτὺς τοῦ Ἰσραλὶκ ἐστὶ ἀναμφισβητήτως τὸ ὑμνηθὲν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἄστου. Ἀνευρίσκει πανταχοῦ ὑπὸ τὴν γῆν οἰκοδομὰς καὶ εἰρείπια, ἅπερ ἐμελέτησεν ἀρχιτεκτονικῶς.

Μετὰ τὴν παρουσίαν ἐργων τινῶν ἐπι τῶν κκ. Boillisle καὶ Heron de Villefosse, ὁ πρόεδρος ἀγγέλλει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας πρὸς καταρτισμὸν τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν. Ἐκ τούτων σημειούμεθα τὰ ὀνόματα τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐπιτροπὴν τῶν γαλλικῶν σχολῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ρώμης. Εἰσὶ δὲ τὰς: Delisle, Girard, Heugey, Perrot, Weil, Boissier, Croiset καὶ Foucart. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἐξελέγησαν καὶ τὰ μέλη τῶν ἐπιτροπῶν τῶν διαφόρων διαγωνισμάτων, ἅτινα ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ ἴδρυνται.

ΝΟΡΒΗΓΙΑΚΟΣ ΠΑΜΟΣ*

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (ἐπανερχόμενος καὶ ἔχων τὴν φυσιογνωμίαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περιλυπῶν). Πέρ Ζύντ, ἐὰν ἔλθῃς εἰς βοήθειάν μου, θὰ σὲ χαρίσω ἕνα βούν.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. Πολὺ καλὰ, ἐμπρὸς καὶ ὀλίγον ὀργήγορα (ἀπέρχονται μετὰ σπουδῆς).

(Τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων ἔρχονται ὅπως χορεύσωσιν, οἱ πλείστοι τούτων εἶναι μεθυσμένοι, ἀλλὰ πάντες εἶναι φαιδροὶ μέχρι παραχῆς καὶ θορύβου. Ὁ ἀκατάληπτος καὶ συγκεχυμένος θόρυθος καγχασμῶν καὶ χυδαίων ἀστεϊσμῶν διακόπτεται ἐνίοτε ὑπὸ ἀπειλητικῶν ἐπιφωνήσεων. Ἡ Σόλθειγ φέρει εἰς τὰς χεῖρας τὴν μικρὰν Ἐλγαν, οἱ πλείστοι δὲ τῶν συγγενῶν ἐξέρχονται τῆς οἰκίας, προσελκυόμενοι ὑπὸ τῆς θορυβώδους ταύτης ἐσορτῆς).

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ (πρὸς τὸν σιδηρουργόν). Ἐμπρὸς λοιπόν, κἄθησε ἡσυχος!

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ, (ἐκβάλλων τὸ ἐνδύμα του). Ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ δοκιμασθῶσι καὶ νὰ ἴδωμεν τίς τῶν δύο εἶναι ὁ ἰσχυρότερος.

ΤΙΝΕΣ Ναί, ναί, ἄλλο δὲν ἀπομένει ἢ νὰ κτυπηθῶσιν!

ΑΛΛΟΙ Ἄ! ὄχι, φθάνουν αἱ ὕβρεις.

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ. Καὶ ποῖαν σημασίαν ἔχουν οἱ λόγοι. Ἐδῶ ἰσχύει ὁ γρόνθος!

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΣΟΛΒΕΪΤ. Ἐντροπή, ἐντροπή, παιδί μου.

(*) Ἴδε ἀριθ. 8, σελ. 151—152.